

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 29 januari 2009 *

I mål C-19/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artiklarna 68.1 EG och 234 EG, framställd av Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen, (Sverige) genom beslut av den 17 januari 2008, som inkom till domstolen den 21 januari 2008, i målet

Migrationsverket

mot

Edgar Petrosian,

Nelli Petrosian,

Svetlana Petrosian,

* Rättegångsspråk: svenska.

David Petrosian,

Maxime Petrosian,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis och J. Malenovský (referent),

generaladvokat: J. Kokott,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

- Greklands regering, genom M. Michelogiannaki, i egenskap av ombud,

- Ungerns regering, genom R. Somssich, J. Fazekas och K. Borvölgyi, samtliga i egenskap av ombud,

- Nederländernas regering, genom C. Wissels, i egenskap av ombud,

- Österrikes regering, genom E. Riedl, i egenskap av ombud,

- Polens regering, genom M. Dowgiewicz, i egenskap av ombud,

- Finlands regering, genom A. Guimaraes-Purokoski, i egenskap av ombud,

- Norges regering, genom M. Emberland och S. Gudbrandsen, båda i egenskap av ombud,

- Europeiska gemenskapernas kommission, genom M. Condou-Durande och J. Enegren, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 20.1 d och 20.2 i rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i någon medlemsstat (EUT L 50, s. 1).

- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, makarna Petrosian och deras tre barn (nedan tillsammans kallade familjen Petrosian) och, å andra sidan, Migrationsverket rörande verkets beslut att familjen Petrosian ska överföras till en annan medlemsstat, i vilken deras första asylansökan avslagits. Migrationsverket handlägger utlänningsärenden och är ansvarigt för att utreda och pröva familjen Petrosians asylansökan. Medlemmarna i familjen Petrosian är medborgare i Armenien, med undantag för Nelli Petrosian, som är medborgare i Ukraina.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapslagstiftningen

3 I skäl 4 i förordning nr 343/2003 anges följande:

”En [tydlig och praktiskt genomförbar metod för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan] bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för fastställande av flyktingstatus och inte äventyra målet att behandla asylansökningar snabbt.”

4 I skäl 15 i förordningen anges följande:

”Förordningen följer de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna [proklamerad i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, s. 1)]. Den syftar särskilt till att trygga full respekt för den rätt till asyl som garanteras i artikel 18 i stadgan.”

5 I artikel 1 i förordning nr 343/2003 föreskrivs följande:

”I denna förordning fastställs kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i någon medlemsstat.”

6 I artikel 3.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall pröva varje asylansökan som lämnas in av en tredjelandsmedborgare till någon medlemsstat antingen vid gränsen eller inom medlemsstatens territorium. Ansökan skall prövas av en enda medlemsstat, som skall vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.”

7 I artikel 4 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Förfarandet för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret enligt denna förordning skall inledas när en asylansökan första gången lämnas in i en medlemsstat.

...

5. Enligt villkoren i artikel 20 skall den medlemsstat där asylansökan har getts in, i syfte att avsluta förfarandet för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva asylansökan, återta en asylsökande som befinner sig i en annan medlemsstat och som där har gett in en ny ansökan efter att ha återkallat sin ansökan under förfarandet för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret.

...”

- 8 Artikel 16 i förordning nr 343/2003 ingår i förordningens kapitel V, som avser övertagande och återtagande av asylsökande. Artikel 16 har följande lydelse:

”1. Den medlemsstat som enligt kriterierna i denna förordning har ansvaret för att pröva en asylansökan skall vara skyldig att...

- e) på de villkor som anges i artikel 20 återta en tredjelandsmedborgare vars asylansökan har avslagits och som utan tillstånd befinner sig i en annan medlemsstat.

...”

- 9 I artikel 20 i förordning nr 343/2003 föreskrivs följande:

”1. Återtagande av en asylsökande enligt artikel 4.5 och artikel 16.1 c, d och e skall verkställas enligt följande bestämmelser:

- a) En framställan om återtagande skall innehålla de uppgifter som krävs för att den anmodade medlemsstaten skall kunna kontrollera att den har ansvaret.

- b) Den anmodade medlemsstaten är skyldig att utföra nödvändiga kontroller och besvara den framställan den fått så fort som möjligt, och under inga omständigheter får tidsgränsen på en månad överskridas från det att beslutet om hänskjutande har meddelats. Om framställningen grundar sig på uppgifter som erhållits från Eurodacsystemet, skall tidsfristen minskas till två veckor.
- c) Om den anmodade medlemsstaten inte meddelar sitt beslut inom den frist på en månad respektive två veckor som anges i b, skall den anses ha samtyckt till att återta den asylsökande.
- d) En medlemsstat som samtycker till att återta en asylsökande skall vara skyldig att åter släppa in denna person på sitt territorium. Överföringen skall verkställas enligt den anmodande medlemsstatens nationella lagstiftning, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan om återtagande av en annan medlemsstat godtogs eller beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades.
- e) Den anmodande medlemsstaten skall underrätta den asylsökande om att han eller hon skall återtas av den ansvariga medlemsstaten. Beslutet skall vara motiverat. Det skall innehålla uppgifter om frister för överföringen och om nödvändigt information om vilken dag och på vilken plats den asylsökande skall infinna sig, om han eller hon beger sig till den ansvariga medlemsstaten på egen hand. Detta beslut skall kunna överklagas eller omprövas. Ett överklagande eller en omprövning av beslutet skall inte ha någon suspensiv verkan för genomförandet av överföringen utom om domstol eller behörig myndighet beslutar så från fall till fall, om den nationella lagstiftningen medger detta.

Vid behov skall den anmodande medlemsstaten förse den asylsökande med en passersedel, som skall vara utformad efter den modell som antas enligt förfarandet i artikel 27.2.

Den ansvariga medlemsstaten skall alltefter omständigheterna underrätta den anmodande medlemsstaten om huruvida den asylsökande kommit fram i god ordning eller inte har infunnit sig inom den fastställda tidsfristen.

2. Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader, skall ansvaret ligga hos den medlemsstat där asylansökan lämnades in. Denna tidsfrist får förlängas till högst ett år om överföringen eller prövningen av ansökningen inte kunnat genomföras på grund av att den asylsökande var frihetsberövad, eller till högst arton månader om den asylsökande håller sig undan.

...”

Den nationella lagstiftningen

¹⁰ Enligt 1 kap 9 § utlänningslagen (2005:716) ska vad som föreskrivs om avvisning och utvisning i den lagen också i tillämpliga delar gälla för beslut om överföring enligt förordning nr 343/2003.

- 11 I 4 kap 6 § och i 8 kap 4 och 7 §§ utlänningslagen föreskrivs att det är Migrationsverket som fattar beslut om erkännande av ställning som politisk flykting och om avvisning av asylsökande.
- 12 Enligt 14 kap 3 § utlänningslagen får Migrationsverkets beslut överklagas till en migrationsdomstol, bland annat om beslutet innebär avvisning eller utvisning av den asylsökande.
- 13 Enligt 16 kap 9 § första stycket utlänningslagen får en migrationsdomstols beslut överklagas till Migrationsöverdomstolen. Migrationsöverdomstolens beslut får enligt 16 kap 9 § tredje stycket utlänningslagen inte överklagas.
- 14 I 28 § förvaltningsprocesslagen (1971:291) föreskrivs att domstol, som har att pröva besvär, kan förordna att det överklagade beslutet, om det eljest skulle lända till efterrättelse omedelbart, tills vidare icke ska gälla och även i övrigt förordna rörande saken.

Twisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 15 Familjen Petrosian ansökte den 22 mars 2006 om asyl i Sverige, där de befann sig vid den tidpunkten.

- 16 Det framkom vid utredningen av asylansökan att familjen Petrosian redan tidigare hade ansökt om asyl, bland annat i Frankrike. Migrationsverket begärde därför, med stöd av artikel 16.1 e i förordning nr 343/2003, hos de franska myndigheterna att de skulle återta familjen Petrosian.
- 17 De franska myndigheterna besvarade inte Migrationsverkets begäran inom den frist som föreskrivs i artikel 20.1 b i förordning nr 343/2003. Migrationsverket anförde då till de franska myndigheterna att Republiken Frankrike enligt artikel 20.1 c i förordningen ansågs ha samtyckt till att återta familjen Petrosian.
- 18 Franska myndigheter bekräftade senare till Migrationsverket att de godtog att återta familjen Petrosian. Mot denna bakgrund beslutade Migrationsverket den 1 augusti 2006 att familjen Petrosian skulle överföras till Frankrike med stöd av artikel 20.1 d och e i förordning nr 343/2003.
- 19 Familjen Petrosian överklagade Migrationsverkets beslut av den 1 augusti 2006 till Migrationsdomstolen vid Länsrätten i Skåne län (nedan kallad migrationsdomstolen) och yrkade att deras asylansökan skulle prövas i Sverige.
- 20 Migrationsdomstolen beslutade den 23 augusti 2006 att tills vidare ställa in verkställigheten av överföringen av familjen Petrosian till Frankrike i avvaktan på målets slutliga avgörande eller till dess migrationsdomstolen beslutade annat. Migrationsdomstolen avgjorde målet slutligt genom dom av den 8 maj 2007 och avslog därvid familjen Petrosians överklagande samt förordnade att beslutet att ställa in verkställigheten av överföringen av familjen till Frankrike inte längre skulle gälla.

- 21 Familjen Petrosian överklagade migrationsdomstolens dom till Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (nedan kallad Migrationsöverdomstolen), och yrkade att beslutet om överföring till Frankrike skulle upphävas, alternativt att målet skulle återförvisas till migrationsdomstolen på grund av att sistnämnda domstol begått ett processuellt fel.
- 22 Migrationsöverdomstolen beslutade den 10 maj 2007 att tills vidare ställa in verkställigheten av beslutet om att överföra familjen Petrosian till Frankrike i avvaktan på att målet skulle avgöras slutligt eller annat skulle beslutas.
- 23 Migrationsöverdomstolen avgjorde målet slutligt genom dom av den 16 maj 2007 och upphävde därvid den överklagade domen och visade målet åter till migrationsdomstolen, med hänvisning till att ett processuellt fel begåtts genom att migrationsdomstolen inte hade haft rätt sammansättning när den avgjorde målet. Migrationsöverdomstolen förordnade även att Migrationsverkets beslut om överföring av familjen Petrosian till Frankrike inte fick verkställas förrän migrationsdomstolen avgjort målet slutligt eller förordnat annat.
- 24 Migrationsdomstolen avgjorde målet på nytt den 29 juni 2007, varvid den upphävde Migrationsverkets beslut om överföring av familjen Petrosian till Frankrike och visade målet åter till Migrationsverket för ny prövning. Migrationsdomstolen hänvisade i sina domskäl till ett vägledande avgörande från Migrationsöverdomstolen av den 14 maj 2007, i vilket sistnämnda domstol funnit att artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003, i vilken det föreskrivs att överföring ska ske senast inom sex månader efter det att framställan om återtagande av en annan medlemsstat godtagits eller beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattats, ska tolkas så,

att fristen för att verkställa överföringen ska räknas från det interimistiska beslutet om att tills vidare ställa in verkställigheten av överföringen.

- 25 Migrationsdomstolen beslutade den 23 augusti 2006 att ställa in verkställigheten av beslutet om överföring. Enligt migrationsdomstolen löpte därför fristen för att verkställa överföringen ut den 24 februari 2007. Konungariket Sverige hade från detta datum enligt artikel 20.2 i förordning nr 343/2003 ansvaret för att pröva familjen Petrosians asylansökan och familjen kunde inte längre överföras till Frankrike.
- 26 Migrationsverket överklagade migrationsdomstolens dom till Migrationsöverdomstolen den 9 juli 2007. Migrationsverket gjorde vid Migrationsöverdomstolen gällande att efter det att ett beslut med suspensiv verkan fattats, löper fristen för att verkställa överföringen sex månader från den dag då det beslut vars verkställighet tillfälligt ställts in på nytt är verkställbart.
- 27 Mot denna bakgrund beslutade Migrationsöverdomstolen att vilandeförklara målet och hänskjuta följande tolkningsfråga till domstolen:

”Ska artikel 20.1 d och 20.2 i ... förordning ... nr 343/2003 tolkas så, att ansvaret för prövningen av en asylansökan övergår till den medlemsstat där ansökan gavs in, om överföringen inte verkställs inom sex månader efter det att ett tillfälligt beslut att ställa in verkställigheten av överföringen har fattats och oavsett när det slutliga beslutet om huruvida överföring ska ske fattas?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 28 Migrationsöverdomstolen söker med sin fråga få klarhet i huruvida artikel 20.1 d och 20.2 i förordning nr 343/2003 ska tolkas så, att fristen för att verkställa överföringen av en asylsökande – när det i en medlemsstats lagstiftning föreskrivs att ett överklagande kan ha suspensiv verkan – ska räknas från det interimistiska domstolsbeslut som innebär att överföringen tills vidare inte får genomföras, eller om fristen ska räknas från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak och som inte längre kan utgöra hinder för att genomföra överföringen.

Yttranden som avgetts till domstolen

- 29 De åtta regeringar som har inkommit med skriftliga yttranden i förevarande mål anser, liksom Europeiska gemenskapernas kommission, att artikel 20.1 d och 20.2 i förordning nr 343/2003 ska tolkas så, att när ett överklagande av beslutet om överföring har suspensiv verkan ska den sexmånadersfrist inom vilken överföringen ska verkställas räknas från det avgörande genom vilket överklagandet prövas i sak och inte från beslutet att tills vidare ställa in överföringen.
- 30 Det framgår enligt dessa regeringar och kommissionen av förarbetena till förordning nr 343/2003 att gemenskapslagstiftaren har velat inrätta en ordning enligt vilken en överföring inte får verkställas innan överklagandet prövats i sak. Den motsatta lösningen skulle innebära att domstolarna och de behöriga myndigheterna ålades en längsta frist för att pröva överklaganden av beslut om överföring. Det är emellertid inte gemenskapslagstiftarens uppgift att föreskriva bestämmelser om detta. Samtidigt krävs det komplicerade bedömningar för att pröva de enskilda fall som omfattas av förordningen, vilka endast med svårighet kan avslutas inom en frist på sex månader.

- 31 Vissa av regeringarna har dessutom gjort gällande att med ett pragmatiskt betraktelsesätt skulle ett åläggande för de nationella domstolarna att avgöra målet inom sex månader främja att asylsökande missbrukade rätten att överklaga, eftersom fristen i de medlemsstater där domstolarna är överbelastade mycket ofta skulle komma att överskridas. Detta skulle innebära att den anmodande medlemsstaten regelmässigt blev den stat som var ansvarig för att pröva en asylansökan.

Domstolens svar

- 32 Enligt artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003 sker överföringen av en asylsökande till den medlemsstat som är skyldig att åter släppa in denna person på sitt territorium så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan om en annan medlemsstats återtagande godtagits eller beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattats. Enligt artikel 20.2 ska ansvaret ligga hos den medlemsstat där asylansökan lämnades in om inte överföringen har gjorts inom denna sexmånadersfrist.
- 33 Det är inte möjligt att med utgångspunkt enbart i lydelsen av dessa två bestämmelser avgöra huruvida fristen för att verkställa en överföring ska räknas från ett intermistiskt domstolsbeslut att ställa in överföringen eller om fristen ska räknas från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak.
- 34 Vid tolkningen av en gemenskapsbestämmelse ska emellertid, enligt fast rättspraxis, inte endast dess lydelse beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som den ingår i (se bland annat dom av den 18 maj 2000 i mål C-301/98, KVS International, REG 2000, s. I-3583, punkt 21, och av den 23 november 2006 i mål C-300/05, ZVK, REG 2006, s. I-11169, punkt 15).

35 Enligt artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003, jämförd med artikel 20.1 c, börjar, beroende på omständigheterna, den sexmånadersfrist som den anmodande medlemsstaten förfogar över för att överföra asylsökanden löpa i tre fall. För det första då den anmodade medlemsstaten meddelar ett beslut om att godta att den asylsökande återtas. För det andra då den anmodade medlemsstaten inte inom en månad meddelar sitt beslut i fråga om den anmodande medlemsstatens framställan om återtagande av asylsökanden. För det tredje då ett överklagande eller en begäran om omprövning avgörs, när ett överklagande eller en begäran om omprövning har suspensiv verkan i den anmodande medlemsstaten.

36 Dessa tre fall ska bedömas med hänsyn till huruvida det enligt den anmodande medlemsstatens lagstiftning finns möjlighet att överklaga med suspensiv verkan. Vid denna bedömning ska syftet med den frist för att verkställa överföringen som föreskrivs i förordning nr 343/2003 beaktas.

37 Det ska härvid skiljas på två olika situationer.

38 I den första situationen, när det inte föreskrivs någon möjlighet att överklaga med suspensiv verkan, räknas, i enlighet med vad som framgår av lydelsen i artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003, fristen för att verkställa överföringen från den anmodade medlemsstatens uttryckliga eller underförstådda beslut att godta att asylsökanden återtas. Detta gäller oberoende av vad som händer med det överklagande som asylsökanden i förekommande fall har gjort av beslutet om överföringen vid domstolarna i den anmodande medlemsstaten.

39 Det återstår således endast att bestämma hur överföringen närmare ska gå till och särskilt att fastställa tidpunkten för överföringen.

- 40 Det är mot denna bakgrund som den anmodande medlemsstaten enligt artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003 ges en frist om sex månader för att genomföra överföringen. Med hänsyn till de praktiska och organisatoriska svårigheter som är förknippade med genomförandet av en överföring är syftet med fristen att göra det möjligt för de båda berörda medlemsstaterna att samråda härom och särskilt att göra det möjligt för den anmodande medlemsstaten att bestämma hur genomförandet av överföringen, vilken sker i enlighet med den medlemsstatens lagstiftning, närmare ska gå till.
- 41 Det framgår dessutom av motiveringen till det förslag till rådets förordning om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i någon medlemsstat, som lades fram av kommissionen den 26 juli 2001 (KOM(2001) 447 slutlig, sidorna 5, 19 och 20), att det var just för att beakta de praktiska svårigheterna för medlemsstaterna att genomföra överföringen som kommissionen föreslog en förlängd frist för att verkställa denna. Denna frist uppgick till en månad i konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i Europeiska gemenskaperna, vilken undertecknades i Dublin den 15 juni 1990 (EGT C 254, 1997, s. 1). Konventionen ersattes av förordning nr 343/2003. I enlighet med förslaget till förordning fastställdes fristen i artikel 20.1 d till sex månader.
- 42 Den andra situationen föreligger när det i den anmodande medlemsstatens lagstiftning föreskrivs att ett överklagande kan ha suspensiv verkan och domstolen i den medlemsstaten har förordnat att dess beslut ska ha sådan verkan. Enligt artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003 ska fristen för att verkställa överföringen då räknas från "beslutet i fråga om överklagande eller omprövning".
- 43 Även om den tidpunkt från vilken fristen för att verkställa överföringen räknas i denna andra situation är en annan än motsvarande tidpunkt i den första situationen, kvarstår det faktum att den berörda medlemsstaten i respektive situation har samma praktiska svårigheter att organisera överföringen och som en följd härav måste förfoga över

samma sexmånadersfrist för att genomföra den. Det finns nämligen inget i lydelsen i artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003 som antyder att gemenskapslagstiftaren haft för avsikt att behandla dessa båda situationer olika.

44 Med hänsyn till syftet med att fastställa en frist för medlemsstaterna, framgår det av det ovan anförda att den tidpunkt från vilken fristen ska räknas i den andra situationen ska bestämmas på ett sådant sätt att medlemsstaterna, på samma sätt som i den första situationen, förfogar över en sexmånadersfrist som de till fullo antas dra nytta av för att lösa frågan hur överföringen ska genomföras tekniskt.

45 Fristen för att verkställa överföringen kan således i princip endast börja löpa när det är överenskommet och säkerställt att överföringen kommer att genomföras och det endast återstår att lösa hur denna närmare ska gå till. Genomförandet av överföringen kan emellertid inte anses vara säkerställt om en domstol i den anmodande medlemsstaten, som har att pröva ett överklagande, inte har meddelat något avgörande i sak, utan endast har prövat en ansökan om att verkställigheten av det överklagade beslutet ska ställas in.

46 Av detta följer att i den andra situationen måste, för att bestämmelsen i artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003 om fastställande av en frist för verkställigheten av överföringen ska behålla sin ändamålsenliga verkan, fristen räknas från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak, och som inte längre kan utgöra hinder för att genomföra överföringen, och inte från det interimistiska domstolsbeslut genom vilket det förordnats att överföringen tills vidare inte får genomföras.

- 47 Denna slutsats bekräftas av överväganden som avser iakttagandet dels av det domstolsskydd som garanteras av en medlemsstat, dels av principen om medlemsstaternas processuella autonomi.
- 48 Domstolen konstaterar för det första att gemenskapslagstiftaren inte har velat att kravet på skyndsamhet vid prövningen av asylansökningar ska ha företräde framför det domstolsskydd som garanteras av de medlemsstater vars domstolar får ställa in verkställigheten av ett beslut om överföring och sålunda göra det möjligt för asylsökande att, på ett sätt som har praktisk betydelse, överklaga de beslut som avser dem.
- 49 De medlemsstater som har velat inrätta rättsmedel avseende förfarandet för överföring, enligt vilka det ska vara möjligt att fatta beslut med suspensiv verkan, kan nämligen inte, med hänvisning till att kravet på skyndsamhet ska iakttas, försättas i en mindre fördelaktig ställning än den som gäller för de medlemsstater som inte har ansett det vara nödvändigt att inrätta sådana rättsmedel.
- 50 Således skulle en medlemsstat försättas i ett obekvämt läge om den hade inrättat rättsmedel avseende förfarandet för överföring med, i förekommande fall, suspensiv verkan, och den frist som medlemsstaten förfogade över för att avvisa asylsökanden på grund av detta förhållande skulle förkortas med den tid som krävdes för att domstolarna i den aktuella medlemsstaten skulle kunna avgöra målet i sak. Medlemsstaten skulle då löpa risken att, enligt artikel 20.2 i förordning nr 343/2003, fastställas som slutligt ansvarig för att pröva asylansökan, om den inte förmådde organisera överföringen av asylsökanden inom den mycket korta tidsperioden mellan den nationella domstolens avgörande i sak och utgången av fristen för att verkställa överföringen. Enligt artikel 20.2 i förordning nr 343/2003 förfaller nämligen den anmodade medlemsstatens godtagande av det slutliga ansvaret för att pröva asylansökan när fristen för att verkställa överföringen har löpt ut.

51 Av detta följer att tolkningen av bestämmelsen i artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003, i vilken det fastställs från vilken tidpunkt den anmodande medlemsstatens frist för att genomföra överföringen av asylsökanden ska räknas, inte kan leda till slutsatsen att den anmodande medlemsstaten, i syfte att följa gemenskapsrätten, skulle vara skyldig att bortse ifrån den suspensiva verkan av ett interimistiskt domstolsbeslut som fattats i samband med ett överklagande, vilket kan ges en sådan verkan, när medlemstaten haft för avsikt att i sin nationella rätt införa en sådan möjlighet.

52 För det andra, beträffande iakttagandet av principen om medlemsstaternas processuella autonomi, konstaterar domstolen att om en tolkning av artikel 20.1 d i förordning nr 343/2003 valdes som innebar att fristen för att verkställa överföringen räknades redan från det interimistiska beslut som getts suspensiv verkan, skulle en nationell domstol som vill iaktta fristen och samtidigt följa det interimistiska beslutet behöva göra en prövning i sak av överföringen innan den aktuella fristen löpt ut. Ett sådant avgörande skulle, i förekommande fall, innebära att den nationella domstolen inte kunde ta hänsyn till tvistens komplicerade beskaffenhet på ett tillfredsställande sätt, eftersom den inte förfogade över den tid som krävs. Domstolen delar den bedömning som gjorts av vissa regeringar och av kommissionen i de yttranden som dessa har avgett, att en sådan tolkning skulle strida mot principen om medlemsstaternas processuella autonomi, såsom denna princip framgår av domstolens rättspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2003 i mål C-13/01, Safalero, REG 2003, s. I-8679, punkt 49, och av den 13 mars 2007 i mål C-432/05, Unibet, REG 2007, s. I-2271, punkt 39).

53 Mot bakgrund av ovan anförda skäl ska tolkningsfrågan besvaras på följande sätt: Artikel 20.1 d och 20.2 i förordning nr 343/2003 ska tolkas så, att när det i en medlemsstats lagstiftning föreskrivs att ett överklagande kan ha suspensiv verkan räknas fristen för att verkställa överföringen från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak och som inte längre kan utgöra hinder för att genomföra överföringen och inte från det interimistiska domstolsbeslut genom vilket det förordnats att överföringen tills vidare inte får genomföras.

Rättegångskostnader

54 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 20.1 d och 20.2 i rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i någon medlemsstat ska tolkas så, att när det i en medlemsstats lagstiftning föreskrivs att ett överklagande kan ha suspensiv verkan räknas fristen för att verkställa överföringen från det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak och som inte längre kan utgöra hinder för att genomföra överföringen och inte från det interimistiska domstolsbeslut genom vilket det förordnats att överföringen tills vidare inte får genomföras.

Underskrifter